

Szívemből szól

Vandulek Zsóka versei

© Vandulek Zsóka, 2012

Vandulek Ernőné Szarka Erzsébet verseiből válogatta
Vandulek Lili

Szívemből szól

Vandulek Zsóka versei

Természet

A nagy tánc

A mindenség, a természet
hatalmas szimfóniája
megalkotott, létrehozott,
akartam, vagy nem akartam,
belevitt a táncba,
amely őrült forgatagként
velem együtt járja.
Lépek, pörgök, elmerülök
zenehullámokban,
lábam olykor nagyot dobban,
még a föld is reng alattam.
Kimelegszem, eső hűsít,
hogya fázom, nap melegít,
a természet továbbsegít.
Abbahagynám, de nem lehet,
nincs pihenés, nincs megállás,
kényszerít a táncra,
ahogy ő is járja...
– Végül majd ha lábam, karom
már mozdítani sem tudom,
rongybabaként összerogyva
leesem a sárba, porba,
s nem hallom a szimfóniát, –
...az a zene csak szól tovább.

Árapálykor

Az óceánparton lenyűgözve állok!
Nagy, fehértarajú fodros kék hullámok
kisimulva érnek a sárga homokra,
csigát, kagylóhéjat magukkal sodorva.
Levetem a cipőm, a vízbe gázolok,
mikor térdemig ér, hűsölök, megállok.
Nagyon hideg a víz, így hamar lehűlök.
Amikor kimegyek, csaknem elrémülök,
mert ahogy lenézek, csodálkozva látom,
hogy pici vágások vannak a bokámon,
felvagdosták bőröm kis kagylódarabok,
piros lett véremtől a szép sárga homok.

Csigácska

Zsenge fűszálacskán araszolt fel egy csiga.
Megálltam és néztem. Ugyan micsoda
nagy cél lehet, mi őt az útján hajtja?
Kecses, csavart házát feje fölött tartva
óvatosan, lassan haladt felfelé,
fel, feljebb s a fűszál meghajlott belé.
Két kis szarvacskája az égnek meresztve
– lehet, hogy velük az út végét kereste? –
Aggódtam miatta, s bevallom, féltettem,
nehogy az ártatlan végül még leessen!
Igaz, nem magasan volt fenn a fűszálon,
de minden relatív ezen a világon,
neki nagy magasság, és hogyha lepottyán,
gyönyörű kis háza lehet, hogy megroppan.
Kívül kemény a ház, de bent sérülékeny,
azt védi a külső, ami bent érzékeny.
Már tudom mért féltém. Én is ilyen vagyok,
céljaimért lassan, de bátran haladok
akkor is, ha tudván tudom, hogy baj lehet,
a jó céltól engem az el nem téríthet.
Mindenki elhiszi, hogy meg tudom tenni,
vélik, erős vagyok, nem árt nekem semmi,
sok terhet raknak rám, házam még elbírja,
kemény és erős az, – mindenki úgy látja.
Látszat a keménység, látszat a nagy erő,
ki álcázza magát, mindig az a nyerő.
Ezen a világon hatalom a látszat,
hitesd el: erős vagy, így senki sem bánthat!

S ha mégis megtennék? Tégy úgy, mint a csiga,
húzódj gyorsan vissza saját világodba,
oda be, ahová nem láthat be senki,
ahol csak te tudod, hogy az erőd mennyi.
Igen. Hogy bent mi van, egyedül én tudom:
terheim látszatra lehet, hogy elbírom,
de bent gyenge vagyok. Gyenge és védtelen,
nagyon sérülékeny. És mi lenne velem,
ha a kemény külső egyszercsak beroppan?
Bízom a csigában, hogy le ő se pottyán,
mindkettőnket megvéd saját csigaházunk,
bent gyengék lehetünk, kint erősnek látszunk,
gyengédség, szeretet az, amire vágyunk,
amikor ingatag, nehéz úton járunk...
Jaj! Hirtelen megtört a fűszál alatta!
Nem volt hiába, hogy aggódtam miatta!
Ne félj csigabiga! Gyengéden leveszlek,
együttérzek veled, testvérként szeretlek.

Tavaszi napsugár

Tavaszi napsugár, – csupa nagy ígéret,
egyedül élőknek ugyan mit ígérhet?

Aki még fiatal, annak új szerelmet,
új párkapcsolatot, új ismeretséget.

Időseknek pedig tán jobb egészséget,
nyugalom reményét,
– és még néhány évet?

Tavaszcvaró

Lassan jön a tavasz,
mint minden, mit várunk;
nemcsak kint az utcán,
lelkünkben is fázunk.

Titkon dédelgetjük
sok kis apró vágyunk,
ha már meleg lenne,
kinyílna álmunk.

Sok szép virág lenne,
pompás tarka-barka.
Várunk. Ezért várunk
nagyon a tavaszra.

Tavasszal

Hímes pillangók násztánca
virágok színekavalkádja
langy szellő simogatása
arany nap fényes sugára,
bennem zengő apró dalok...
ezektől mind boldog vagyok!
Megint minden újra éled,
s ettől csodaszép az élet!

Amikor

Amikor feletted hét ágra süt a nap,
úgy érzed, a lelked víg dalra fakad.
Amikor egy feslő, zsenge rügyet nézel,
óvó, féltő, gyengéd szeretetet érzel.
Amikor esőben állsz arcod feltartva,
érzed, hogy a szíved a véred hogy hajtja.
Amikor egy virág nyílását figyeled,
s beszívod illatát, becsukod a szemed,
hogy megtartsd a csodát, melyet megértettél,
azt, hogy a természet mennyire benned él.
Csepp van a tengerben – tenger van a cseppben;
a minden van benned, egy vagy a mindennel.

Őszi utazás

Barátnőm meghívott, meglátogatom;
az ablaknál ülök a gyorsvonaton.
Szép ősz van. A színes nyár eltűnt mára,
csak rőt rozsdavörös maradt s némi sárga;
közben üdén hat az olajfák ezüstje
s a vadrózsa apró piros kis gyümölcse.
Az árkokban víz van és zöld békalencse,
közte nád bambusza, mintha integetne.
Az árokparton sincs már sehol se virág,
Tépett lombbal állnak ott az útmenti fák.
A lehullt levelű bús, kopasz fák karja
a kis madárfészket még biztosan tartja.
Alattuk vastagszik barna avarpaplan,
sok rovar vészeli át a telet abban.
Arrébb a cirokföld nincs még learatva,
címerét lehajtja, lehúzza a magja.
Mellette megszedett kukoricatábla,
levágott szára már nagy kúpokban várja,
hogy eledel legyen a szarvasmarhának
s ízike meleget adjon a gazdának.
Cukorrépát a gyár mindhiába várja,
felszedetlenül áll sok hatalmas tábla,
a káposztafölddel szép, békésen megfér.
Az meg olyan, mint egy óriás nézőtér:
ülnek levelek közt a káposztafejek,
akár a zsöllyékben ülnek az emberek.
Nagy ugrásokkal egy kis nyuszi menekül,
felégett tarlón át gyorsan messze kerül.
Egy fácánkakas is riad a vonatra,
sietve elrepül a biztos távolba.
Gyönyörű volt nyáron ez a terület,
napraforgó nyílt itt, csodás, rengeteg.

De mára eltűnt a sok sárga tányérka,
beérett, leszedték, olaj lesz a magja.
Helyét kopasz szárcsonk erdőként borítja,
mintha egy óriás sün lenne kinyúlva,
hatalmas tüskéit az ég felé tartva.
Néhol kibújt az őszi vetés, üde zöld,
bíztaó jel, hogy tud, hogy adni fog a föld!
Reményt ad és hitet, hogy a régi helyén
fakad az új élet. Hiszen ez a törvény!
Fekete taláros népes varjúsereg
keres a vetésben elhullott szemeket.
Távol kicsi tanya hófehér falával,
körülötte göröcsös, ferde akácfákkal.
Messze az út mellett két szép jegenyesor,
máshol meg egy-egy fa, mint magányos vándor.
Míg én elmélázom a látottakon,
langymeleg napsugár süt be az ablakon.
Ősz van. Én öregszem. Jól összeillünk:
vonat, idő, élet, repülhetünk együtt.
Voltam én fiatal, örömet adó,
volt sok, ami szép volt, volt ami nem jó,
gondoztam a fészket, voltak fiókák,
kirepültek, s jöttek a kis unokák.
Mára eltompultak élénk színeim,
sok van mögöttem. De vannak céljaim,
még robog a vonat! Változik a táj;
ami mögöttem van, nekem már nem fáj.
Következik lassan a végállomás,
végül engem is learat a kaszás...
A természet újul. Van új kis növény.
Újjászületek majd? Hisz ez a törvény!..

Hóesés

Ketyeg az óra
szállnak a percek,
ahogy odakinn
hullnak a pelyhek.

Perc megy perc után...
...– eltelt egy óra –...
Sápadt nap néz a
hótakaróra.

Hóvihar

Örülök, hogy itthon vagyok,
kinn hózivatar kavarog,
míg az ablak előtt ülök,
nézem – és beleszédülök.
Mint felkapott őszi levél,
száraz, könnyű, mert már nem él,
sodródok a körforgásban
kicsinységem tudatában,
tehetetlen tunyaságban,
reményteleséghálóban...
– Szeretném lelassítani,
valamibe fogódzkodni,
– szeretnék még tovább élni,
szeretni, tenni, remélni,
de ha elsodor a vihar,
félek, hogy a hó betakar,
nem talál meg soha senki!
Ez hát az életem? Ennyi?
És feltör az életösztön,
a segítség belülről jön!!
Ha van elég hit, akarat,
az majd győzedelmet arat.
Úgy látszik, ez valóban hat,
mert a vad szél most alábbhagy,
a hó lassabban hulldogál
és a „körhinta” is megáll...
Itt ülök újra magamban.
A háztetőn puha paplan,
megnyugtató. Jó ránézni.
Most már át tudom érezni:
ahhoz, hogy nyugalom legyen,
kellett előbb a félelem,
kellett ez a nagy rettegés.
– Az élet így kerek, egész.

Azonosulás

Tudatom határát elmosom,
a létemet kitágítom,
eggyé leszek fűvel, fával,
illatos, nyíló virággal,
égen rohanó felhővel,
a földön az emberekkel,
fészken ülő madarakkal,
erdők mélyén bújó vaddal,
zúgó árral, romos várral,
égretörő toronyházzal.
Ott vagyok akkor mindenben,
bennük élek – és ők bennem.

Életrajz

– A tölgyfa –

Én tölgynek születtem, s így nevelt az élet.
Ellenállóvá tett vad szélnek, esőnek,
egyenes derékka dacolva felnőttem,
sok fagyban, viharban korán megedződtem.
Átéltém már mindent, amit csak rám mértek:
szíveket, betűket a törzsembe véstek,
belém kapaszkodtak a mászó gyerekek,
óvtam, elringattam kis madárfészkeket.
Cserébe senkitől és semmit sem vártam,
ha így rendeltetett, – hát végigcsináltam.
Alattomos, apró, rút gyilkos bogarak
kéregbőröm alatt fúrtak kis lyukakat,
fájt, de nem törődtem vele, hisz az élet
ilyet is tartogat, nem csak csupa szépet.
S jöttek a viharok. Cibált őrült orkán,
a sötét felhőkből cikázó tűzvillám
– egy gyönyörű fényes – egyszer el is talált,
belém hasított, és megláttam a halált.
Derekam megroppant, koronám lehajlott,
a világ megfordult, minden megváltozott.
De nem hagytam magam! Még élni akartam!
Erős gyökerekkel jól megkapaszkodtam!
Életben maradtam a nagy csapás után,
magamnak köszönöm, önmagamnak csupán!
– Hűsölni vágyóknak újra enyhet adok,
ágaimon újra fészkeket ringatok
...mert nem véletlen, hogy a világon vagyok!

Szerelem

Amikor itt vagy...

Amikor itt vagy kékebb az ég,
és annyi mindent úgy szeretnék
mondani neked, kérni tőled,
hallani azt, hogy... – de nem lehet!
Nincs hangom, a szó torkomon akad,
szólnom azt tilos, jaj, nem szabad!

Amikor elmész, szakad a gát,
átírom, mesélem az éjszakát,
mindent elmondok, amit nem mondtam,
miről előtted mélyen hallgattam,
nem vallhatom be, nem tehetem,
magamnak se, hogy ez már – szerelem...

Öregkori szerelem

Azt mondják, felettünk eljárt az idő,
ezután nem vár ránk csak a temető...
Nem igaz! Nem így van, hiába mondják,
sok szép van még most is – *csak ők nem tudják.*
Van korunkhoz illő sok szép érzelem.
– Nem vad, tébolyodott égő szerelem, –
szép csendesen izzik bennünk a parázs,
s velünk is történik néha még varázs...
Nekünk már nem kell szerelmet vallani,
de nagyon jólesik néha hallani:
„Hiányoztál kedves, tegnap nem láttalak,
sokat gondolkodok rád. Most felhívtalak,
nincs-e kedved jönni egy kicsit sétálni,
a parkban leülni, napon melegedni?
Szép az őszi napfény, melegen simogat,
gyógyít az reumát, ritkuló csontokat.
De ne légy könnyelmű! Öltözz fel melegen,
nehogy a sétából még megfázás legyen!”
– Banális és apró hétköznapi dolgok,
de ki egyedül van, az ettől is boldog –...
Szinte megremegtet: gondol rám valaki!
Van kire gondolnom, kiről álmodozni...
Van kinek kedvéért szép ruhát felvenni,
frizurát csinálni, kicsit kisminkelni,
görbülő hátamat egyenesítgetni...
Újra ragyog szemem, gyorsabban ver szívem,
megfiatalodom: mert törődnek velem!
Gondoskodnak rólam! Hívnek! Várnak! Engem!
Igen! Öreg korban is van még szerelem!
Mert, tudd meg: ez is az!
Higgyétek el nekem.

Bizakodás

Nem hittem soha,
hogy oly mostoha
lenne az élet,
hogy csak elrohan,
és boldogtalan
kellene élnem!
De még nincs vége,
én hiszek benne,
hogy még jó lehet.
Hogy jön valaki,
ki elhiteti,
hogy szép is lehet.
Félre a gonddal,
már tárt karokkal
élek tovább!
Biztosan tudom,
jön már az úton!
Várom a csodát.

Sikoly

Ez nem a szerelem sikolya,
ez sikoly a szerelemért!
Hát vedd végre észre:
még élek!
Még érzek!
– kár a meddő évekért!

Hol van?

Él-e olyan férfi,
aki meg is érti
egy nő érzéseit,
s a lelkét is látja,
nem csak testét nézi?

Szeretnék élni...

Szeretnék élni,
hinni, remélni,
hogy van valaki,
aki megérti,
hogy milyen vagyok.
Hogy: mit mutatok
csak külső álca,
hogy meg ne lássa
senki a lelkem,
mert nem szeretem
azt, ha sajnálnak!
Ne lássa senki sem,
hogy az életem
kétszínű játék,
kétes ajándék.
Nehéz így élni,
titkon remélni
azt, hogy tán még lesz,
aki észrevesz,
hogy van hullámhossz,
ami összehoz,
s nem kell beszélni,
– elég lesz nézni...

Halálos jóság

Szoros hálót fontál körém
udvarias figyelemből,
szíves segítőkészségből,
becsületes jótettekből...
Mozgásomat korlátozza,
szívemet összeszorítja,
meggátolja tetteimet,
porba dönti terveimet...–
Ez már szinte hihetetlen!
Íly hálóból lehetetlen
szabadulást találnom!
Ne kívánd a halálom,
hisz jóságod úgy fojtogat...

Tégy már végre egy kis rosszat!...

Vagyok, vagyunk, legyünk

Tudod, kedves, mért csalódtál:
mert engem olyannak láttál,
amilyennek megkreáltál,
s nem amilyen vagyok.

Bár megmondtam jó előre,
hogy nem sül ki jó belőle,
nem hitted el! Tartok tőle...
hát most itt vagyunk.

Össze lehet-e még hozni,
álláspontod változtatni,
lehet-e valamit tenni,
hogy továbbra is legyünk?...

... Pedig vagyok!

Előtted állok,
de meg sem látod!
Hozzád beszélek,
de meg sem érted!
Megsimogatlak,
észre sem veszed.
Mondd meg, mit tegyek,
– hogy *legyek* neked?!

Begónia

Úgy mosolyog rám a kis begónia,
mintha legalábbis neki tudnia
kellene, hogy ő most helyetted van itt.
Felém tárja fényes bársonyszirmait,
vörös fejecskéi gyönyörű szépek;
nem vagyok egyedül. Köszönöm néked!

Kell!!

Kell az embernek
egy elérhetetlen,
egy érinthetetlen
egy megfoghatatlan,
akire felnézhet,
akit imádhat:
Istenben találta.

Kell az embernek,
akit el is érhet,
akit megérinthet,
akit meg is foghat,
akit meg is érthet,
kit másként szerethet:
egy emberi társa.

Sorsom

Éreztem: jönni fog!

Vártam a csodát!

... Jött – majd rámkacagva
elröppent tovább...

Csak...

Csak te, csak én, csak mi
tudtunk így szeretni;
csak ezt, csak most, csak itt
be kell már fejezni!

Mondd meg csak:

miért?

– Csak!!

Érezni akarom

Érezni akarom
a bőrdöd illatát,
karod szorítását,
láttni két szemedben
a titkot, szívedben
az izzó vágyat...

– Ha ezt nem akarod,
abba belehalok!...

Fogócska

Fogja a kezéd,
te meg az övét,
azt hiszed balgán,
hogy ő a tiéd.

Másik kezével
más kezét fogja,
s a más a másét,
így megy ez sorba.

Eszterlánc, eszterlánc,
tudja a nóta,
mindenki másé
ősidők óta.

Vállalom!

Tegnap olyan csendben ültél,
elmerülve, furcsán néztél –
azt nézted, hogy öreg vagyok?
Ó, nyugodtan megmondhatod,
mert így igaz. Én is tudom,
de soha az életkorom
nem tagadtam, nem is fogom.
Az olyan nő nevetséges,
aki, hacsak lehetséges
itt-ott letagad pár évet,
– azzal semmit el nem érhet. –
Az évek bölcsebbé teszik
azt, ki „rájuk” nem haragszik.
Csendes szemlélővé tesznek,
helyt adnak az érzelmeknek,
a komoly gondolatoknak,
békét és nyugalmat hoznak.

Ha tán lehetőség lenne
cserélni egy másik testre,
egy kis fiatal, csinosra, –
talán gondolkoznék rajta.
Ám egy karcsú, hosszú lábú,
üres fejű, hiú bábú?...
Ha csupán a testet kapnám,
hát akkor mégsem vállalnám!
– Bár úgy... férfiszemmel nézve
„izgalmas lehetne – mért ne?” –...
Ezt gondoltam, amíg néztél,
nem tudom, hogy mit éreztél,
te is végigvetted mindezt?
Ha gondolod, hát elmehetsz!

Mehetsz, keress mást, légy boldog!
Mert nem vállalnám a dolgot,
Én már csak ilyen maradok,
koromból le nem tagadok,
megbékéltem éveimmel.
Tapasztalatokkal, széppel,
jóval, rosszal, sok veszéllyel,
szeszély nélkül, józan ésszel,
megértéssel, szeretettel,
igaz és mély érzelmekkel...
– Maradjak csak meg ilyennek,
tudom, neked is így kellek...

Talán csak elábrándoztál.
– hogy voltam fiatal, – s voltál...

Vége...

Sokan azt hiszik, hogy
mi most „együtt járunk”...
s irigyelnek érte.

Nem hinnék, hogy köztünk
csupán barátság volt.

– S hogy annak is vége...

Menj!

Ölelj át szorosan,
hadd higgyem, hogy még van,
aki szeret engem...

Vedd arcom kezedbe,
tenyeredbe rejtve,
– ne lásd hulló könnyem! –

Ezt még tedd meg, – aztán
légy irgalmas hozzám:
menj! – Vissza se nézz rám!

Kár

Úgy szerettem volna hinni teneked!
Én szerettem volna, – sajnos nem lehet.
Nekem még komoly dolog a szerelem,
búcsúzzunk hát szépen. Ég veled, ... s velem.

Észrevétlenül

Mint Szent Mihály útjára az ősz,
olyan nesztelen,
oly észrevétlenül szökött be
ez a szerelem
az életembe és változott
minden örömré.

Félek, hogy ilyen nagy boldogság
nem tart örökre...
mert tudom, hogy az ősz után
mindig jön a tél –
S te oly észrevétlen elmész,
ahogyan jöttél...

Befejezés

Kiteheted lelked ide az asztalra,
akkor sem adok már egyetlen szavadra.
Mindegy nekem: eskü, fogadkozás, átok...
álnok szavaidon már keresztüllátok.
Lehet, kicsit fáj, de mást nem tehetek,
ismeretségünknek most véget vetek.

Elmentél

El sem hinném, hogy itt voltál
– szebb volt ez minden álomnál!
De a gyűrött lepedőm
tanúsítja meggyőzőn:
igaz volt, nem álom...

Csak gyönyörű emlék marad,
mert hisz a te szíved szabad...
– tudom, nem jössz többé.
S én őrzöm örökké
titkos boldogságom.

Bíztam benned!

Sziklaszilárd hittel bízvást bíztam benned,
s te nagyon jól tudtad, mit mondj, mit kell tenned.
Reményvesztett szívem tőled várt új csodát,
minden szavad égőn belém marta magát.
Mint alélt virágnak langyos esőcseppek,
az ígéreteid nekem úgy kellettek.
Hangod varázsa is új életet ígért.
Mára már nincs semmi. –
S azt sem mondtad, miért....

Búcsúzás után

Elengedtelek.
És most, hogy már
nem fogom kezéd,
nagyon féltelek...
emberi vadonban
egyszál magadban
mi lesz veled?...

Magány

Csak éppen...

Kérdezted jó-e az, hogy egyedül élek.
Hogyne, – feleltem én – így legjobb az élet!
Nem köt így az idő: mindegy mikor eszem,
mikor kelek, fekszem... Nagyon jó ez nekem!
Jöhetek, mehetek, nem pontos órára,
nem kell most figyelnem senki raplijára;
nem parancsol senki, mikor, mit csináljak!
Sose éreztem még magam ily szabadnak!
...*Csak éppen...* ha éjjel rosszat álmodom,
nincs mellettem, aki megsimogasson...
... *Csak éppen...* ha nagyon finomat főztem,
nincs, ki velem egyen, nincs ki megdicsérjen.
...*Csak éppen...* ha néha valaki megsértett,
hiányzik a társam,... az, aki megértett...
...*Csak...* ilyen napokon... egy erős mellkason
jó lenne elsírni aznapi bánatom.
...*Csak...* ha felvetődik valami probléma,
jó tanácsot kapni... oly jó lenne néha...
...*Csak...* ha beteg vagyok, s jól esne egy tea,
nincs, aki megfőzze, nincs, aki behozza...
...*Csak épp...* az ablakból senki nem integet,
és senki nem kérdi, amikor elmegyek:
„Van nálad lakáskulcs, bérlet és zsebkendő?”
Nem szól: „Légy óvatos, mert csúszik a lépcső!”
...*Csak éppen...* na igen... De mindegy! Jól vagyok!...
Panaszkodni?? Na nem! Azt soha nem fogok!!
Hiszen nincs is miért!!!... Most már tudhatod,
mert egyedül élni, mondtam: jó dolog!!!!...

*A „csak éppen”-eket
kellene megszoknod,
...csak éppen az a baj,
hogy mire megszokod,
az életed éppen
szép lassan elfogyott...*

Magány

Magánykések hasogatnak,
feltépik a testem, lelkem,
iszonyú sebeket vágnak!
Forgószélben érzem magam,
légüres térben sodródva
talajt nem érez a lábam.
Mindenem fáj, elszédülök,
a fejem zúg és zakatol,
attól félek, megőrülök...
Nincs amibe kapaszkodjam,
kinek a kezét megfogjam
irtózatos magányomban!!...

Pánik

Megtelik a szobám
éj árnyaival,
Magamra maradó énem
rossz álmaival –

Körülöttem feneketlen,
mély szakadék –
ősfélelem szűkül bennem.
Elhagyott az ég?...

Félek! Rossz helyre kerültem!
Láthatatlan rémek
vesznek körül és ijesztnek
furcsa érintések...

Fenyegető hang dübörög...
koporsóra hullik a rög...
– Elmúlástól tartva lelkem
reszketve könyörög...

Nincs kinek...

Jólesne néha valakinek
kedves szavakat suddogni...
– Ilyenkor átölelem párnám,
s belemotyogom halkán:
Úgy fáj, hogy senki nem vár rám...

Balsors

Találok új kutat

– más iszik belőle,

felszítom a tüzet

– de más ég el benne.

Készítek új utat,

– nem én járok rajta,

– tetteimnek javát

mindig más aratja.

Én a szívem adom, –

mást érdek vezérel.

Mindent Érte teszek,

– a célba más ér el.

Magamnak készített

fészekben más lakik, –

választott társamat

becsapják, elviszik.

Beérett gyümölcsből

más eszik helyettem:

– így történt, hogy végül

magányossá lettem...

Dac

Van kiért?
Van miért?
Senkiért!
Semmiért!

De hiszem,
hogy hitem
elegem
van nekem!

Hogyha kell,
remekül
megvagyok
egyedül!

Karácsony táján

Egyedül vagyok és terád gondolok
így karácsony táján. Szomorú dolog
egyedül készülni a gyertyagyújtásra,
egyedül nézni majd a kis jászolkára,
egyedül tenni fel a régi díszeket,
elűzni magamtól az emlékeket....
mikor körülöttem vidáman zsongtak
a gyerekek – s oly boldogok voltak...
írták a levelet, várták a Jézuskát....

...Nem is veszek tán én most karácsonyfát,
ne fájjon a szívem. Ez nem jó dolog.
...Nem lesz ez karácsony... Egyedül vagyok...

Különben...

Élek napról-napra, egyikről másakra,
csak szürke unalom.
De nem gondolkozom, tán jobb ha nem tudom,
hogymi lesz a sorsom...

Vidáman fogom fel,
hogymi az életemmel nem törődik senki.
De hát ez is semmi...
Kicsit belehalok.

...Különben? – Jól vagyok...

Fájdalmak

1.

Nem az itt fáj, ott fáj a baj,
nem az, hogy lassabban járunk,
s nehezebben, mint tavaly.

Nem a testi bajok nagyok,
hanem az, hogy már lélekben
leszünk lassan magányosok.

2.

Nem az fáj nekem, ami van, hanem ami nincs:

- az eltűnt egészség, az a drága kincs,
- barátaim, kik örökre alszanak,
- az álmaim, melyek szertefoszlanak,
- hogy ajtómon nem csikordul kilincs...

Nem az fáj nekem, ami van, hanem ami nincs...

Temetésen

Mégiscsak meghaltál... Sírnom kellene...
Sírni, mert úgy könnyebb? Vagy úgy illene?
Nem sírok. Tudom, hogy ezért majd sokan
csodálkoznak s mondják: Nézd csak, hogy mi van:
meg sem siratja őt! Pedig, hát szerette,
vagy látszat volt csupán eddig minden tette?
Hogy magyarázzam meg nekik, hogy mit érzek,
oly egyedül vagyok, szinte nem is élek!
Nagyon fáj hiányod, üres lett életem,
többé soha senki nem törődik velem.
Amíg csak itt voltál, oly jó voltál hozzám!
Szeretted, értetted, segítettél és már
nincsen ebből semmi! Magamra maradtam!
Túlságosan is fáj ahhoz, hogy elmondjam.
Bánatom senkinek ki nem teregetem,
az önsajnálatot nagyon nem szeretem!
Ki ilyenkor zokog, önmagát siratja,
jajongásával csak magát sajnáltatja.
Nem az elhúnyt miatt ejti a könnyeket!...
Ezért nem sírok hát. – Kedves, Isten veled...

Tanácsok

Tenni

Ha csak jártatod a szádat,
nem történik semmi!
Ne azt mondd, hogy mi a nem jó,
mondd, hogy mit kell tenni!!!

Tükör

Egy nagy tükör ez a világ,
figyeld, mikor, hogy néz majd rád...
Ha szomorún nézel bele,
bánatot látsz te is benne,
szürkeséget és bajokat,
csak szenvedést és gondokat.
– De ha mosolyogva nézel,
csupa szeretetet érzel,
rád nevet a fű, fa, virág!
– Ilyen tükör ez a világ.

Csillaglesen

Amíg a négy ökör lassacskán ballagott,
tehették, kerestek maguknak csillagot...
De mikor százhússzal száguld az az autó,
nem hinném, hogy akkor ugyanez volna jó.
Amíg a kormányt markolja kezed,
csillagok felé ne fordítsd a fejed!
Négyökrös szekérhez illik csak a csillag,
de te egy rohanó fémdoboz foglya vagy!
A tempó megszabja, hogy mit tehetsz,
...csillagról álmodni csak álmodban lehet!

Akard is!

Mindig várni kell valami jóra,
egy kis biztatásra, egy kedves jó szóra.
Csak akkor válik bármi valóra,
hogyha hiszel benne, és nemcsak reméled!
Ha nagyon akarod, akkor meg is éred
azt is, hogy szép is és jó is lesz az élet.
De ha te nem várod, ha te nem akarod,
hogyha nem tárod ki elé a két karod,
akkor a csoda elfut melletted.
Nézhetsz utána, késő keresned.

Csak az igazat?

Ha nem akarsz magadnak haragost szerezni,
az igazat legjobb magadba temetni.
Az emberek önmagukat másnak képzelik,
való énjük igaz voltát el nem ismerik.

Önmagukkal szembenézni kevesen tudnak,
elējük tartott tükörtlől ők elfordulnak,
mert azt nem viseli el az átlagos ember,
ahhoz erős lélek és nagy akarat kell.

Csak ki nem zárkózik be kagylóházába,
az tudja, hogy mi az erénye, hibája.
Ezért az igazat ne mondd ki soha.
Én pedig kimondtam... Ó én ostoba...

Engedd el!!

Aki meghalt, hidd el, nem megy el örökre,
csak éppen mert elnyűtt, öreg lett a teste,
unta a bajlódást, ezért levetette.

Levetette, mint egy megunt régi ruhát.
De a lélek az él! Csak a lélek számít,
a test csomagolás, az ruha, az ámít,
külső, értéktelen, felesleges burok,
– mesélhetnék róla, erről sokat tudok...–

Te ezt másképp érzed: testéhez kötődteél.
Ne sirasd hiányát! Lelkével törődjél,
mert hisz az tovább él, nemcsak emlékekben,
egy másik világban... ott van a „köztesben”
tőled távol, – majd megérzed, – s ott él benned!
Nem siratni kell, ki elmegy! Elengedned!

Értékelhesse, hogy mit tett itt a földön,
és akkor, mikor majd az ideje eljön
újjá fog születni. *Felvesz egy új ruhát:*
és te látni fogod az isteni csodát.
Újra találkoztok – csak éppen más testben.
Engedd hát útjára! Búcsúzz szépen, csendben.

Kellene

A hit, remény és szeretet:
karácsonyi szép üzenet.
Ezt kellene hinned!

Akkor is kellene bízni,
amikor már egy maroknyi
hit sem maradt benned!

Tudod, igen, szeretni kell
azt is, ki kővel dobott meg.
Ezt írja az Írás.

Tudom, – tudod mit kellene,
ha az ember – ember lenne!
– Ha az a *ha* ott nem lenne...

Múló pillanat

A boldogság csak egy múló pillanat,
mire észrevennéd, már el is szaladt,
elillan, eltűnik, nem tudod hová,
csak azt érzed, hogy „volt”, de azt még soká...
és mert nagyon jó volt, buzgón keresed,
bár titokban sejtéd, meg nem lelheted.
Kutató útatad bármerre is járod,
csak ő találhat rád, mikor nem is várod.
Ne keresd hát, csak várd! Csak várd ki a napot,
s ha jön, tedd ünneppé a ritka pillanatot.

Ne félj!

Tárd ki szíved s ajtód,
ne félj a tettektől!
Követelj magadtól,
– és az emberektől!

Aki bezárkózik,
hogy hibát ne vétsen,
a bezárkózással
követi el éppen...

Meggondolandó

Csak oktalan elme
gyűjt játékból tüzet,
nem félve attól, hogy
maga ég el benne...

Volt... volt...

Volt vidám gyermekkor, bolondos ifjúság.
Mi mindent nem tettünk! Uram Isten bocsáss!
Volt öröm, boldogság, sok felhőtlen szép nyár,
volt, de ki tudja, hogy mindez hová lett már...
Volt hit, volt remény és volt szeretet,
de a múltó idő mindent eltemet.
Volt sok vidám móka, pajkos kacagás,
– előfordult néha hisztis zokogás, –
csak mint futó felhő, icipici bánat,
– attól még nem sírtad tele a párnádat.
Gyógyító anyacsók, egy kis simogatás
helyrehozott mindent. Ugye milyen csodás?
De már az is csak „volt”, ki könnyed törölte,
ő már odaföldről néz ide a földre...
Később már ritkábban hullattad a könnyed,
bár életed közben sajnos nem lett könnyebb,
inkább nehezebb lett, mert te is felnőttél,
már te is szülővé, „könnytörlővé” lettél.
Volt, volt, volt... – Mondd miért a múlton mélázol,
s időszépítette emlékekkel játszol?
Éljen benned újra hit, remény, szeretet,
az majd megszépíti mostani életed.
Élj a mában, manak, s kicsit a jövőnek,
meglátod, hogy újra boldog napok jönnek.
Ne légy reménytelen! Ne add fel a hitet,
boldogabban élsz, ha a „voltot” feleded.
Higgy benne és bízzál! Akarj, s akkor tudod!
Lehet, hogy még szebb jön, mint volt a tegnapiod.

Bölcs lenne...

Csupán elfogadni azt,
s nem kívánni jobbat, többet,
mint, amit az élet ad.

Az lenne ám bölcs dolog,
és így lennénk boldogok...

Keserű tapasztalat

Ha kígyónak adtál
a szívedben fészket:
ne csodálkozz rajta,
mikor megmar téged!...

Mai életcélok

Két lábbal a földön élnek,
anyagiakkal törődnek,
minél több pénzt megszerezni,
házat, lakást berendezni,
vezetőállásban – lógni,
s ezért bárkin átgázolni:
ez ma a cél! Bármilyen áron
megmutatni, a portámon
én vagyok az úr, az erő,
nézz meg: ilyen, aki nyerő!!
Külsőségekre ügyelve
nem jut idő: szeretetre,
a családdal törődésre,
mindennapi együttlétre,
meghallgatni a gyereket,
megülni az ünnepeket.
Több kell mindig, mint amid van...
– Mennyi lesz veled a sírban?

Ne félj a holnaptól!

Nehezen viseled sorsod,
Elzárkózol magadban,
Fiatal vagy, ne keseregj,
Élj a mának, a mában.
Légy végre bátor, ne félj,
Jőjj ki sáncaid mögül!
Azt gondolod, ez megoldás?
Hiszed, hogy így üdvözülsz?
Ostobaság így elbújni!
Látni sem mersz, csak nézel!
Nálad az a legnagyobb baj:
A félelem vezérel.
Próbáld végre féredobni,
Tőled függ, hogy mit teszel!
Óvatosság is elég, ha
Leszámolsz a félszeddel.

Ez is – az is

Várakozás

Hányszor vártam rá hiába,
foglaltam nevét imába,
– nem jött!!

Megpróbáltam becserkészni,
gyengéden megkönyékezni,
– elment.

Hívtam, kértem, rimáncodtam,
egész éjjel hánykolódtam,
– kár volt.

Aztán egyszer, váratlanul,
amint ültem gyanútlanul,
– megjött!

Az örömtől megnémultam,
ültem és néztem bénultan,
– itt van!

Ó te áldott, jó, hogy jöttél,
nem baj, hogy rég hitegettéél,
– elmúlt.

Téged minden költő szeret,
várja megjelenésedet:
– IHLET!

Segítesz most azt remélem,
és jó lesz már minden versem
nékem...

...Mindhiába reménykedtem,
nem születik nekem versem
most sem...

Csupa érzés

Én nem tudok verset írni,
versíráshoz gondolat kell,
én pedig csak érzelmekkel
vagyok mindig telis-teli.

Fejbúbomtól a talpamig
csak érzés, érzelem vagyok,
értelem helyett agyamban
érző, fájó szív dobog.

Csak érzek, nem gondolkozom,
ami jön, azt elfogadom,
nem érdekel pénz, hatalom.
Hogy jobb-e így?
Azt nem tudom.

A festő igazi arca

– Kiállításon –

Ősrobbanás tűzgolyója,
gleccserek jeges folyója,
harangvirágok a fűben,
lebukó nap aranyfényben,
út melletti vén fogadó,
kiskapunál találkozó,
kiélt arcok, nyitott szájak,
tobzódnak bennük vad vágyak...
Mindent meglát művész szemmel,
meglátása van ezernyi...
nem is érti meg az ember,
hogy tudta vászonra vetni.
Önmagát melyikben adja?
– Melyik az igazi arca?

Azt egyikben sem mutatja,
óvatosan eltitkolja,
senki soha meg ne lássa,
mily mélységes a magánya...

Extázis

Olykor felsejlik előtted a végtelen,
és akkor döbbenve megáll az értelem!
Benned lesz a minden és te a mindenben,
tenger a csepp vízben, csepp víz a tengerben...
Lelked befogadja a nagy mindenséget,
feloldódik benne apró kicsi lényed.
Nem fontos olyankor, hogy halál, vagy élet –
értesz mindent, és nincs semmire szükséged.
Olyankor tudsz mindent, ha nem is akarod,
máskor meg hiába akarod sem tudod.

Aztán, hirtelen jön, történik valami;
ismét gyarló ésszel kezdesz gondolkozni,
elmúlik, tűnik a varázs, a végtelen,
földi porszem leszel újra, védtelen,
átadva magad a hétköznapiaknak,
piti, apró-cseprő gondok-bajoknak.
Hiába vágyódsz a pillanat után:
hogyan a mindenségben semmi légy csupán...

Terézvárosi séta

Terézváros ódon házai között hogyan éltek régen az emberek,
ezen merengek sétám közben, míg az Andrassy úton megyek.
Melyik ablakból leshették titkon, félrehúzott függönyök mögül
ifjú hölgyek, kacér dámák: alant a konflisban ki ül?...
Melyik alatt húzattak éjjel cigánybandával szerenádot?...
Melyik kapun osont be úrfi hölgyéhez, kit úgy imádott?!...
Mily szépek lehettek egykor a boltok, kirakatok...
üzletajtóban álló tulaj, kinek emelt ma kalapot?...
Úgy érzem, a Sugár úton a múltban járok.
Esténként nem úszott fényárban a város,
lámpagyújtogató járt még, ő gyújtott „világot”.
Színház, kabaré, egy hölgy lefátyolozva,
– befordul egy kapun... – siet a légyottra?
Operaház... Hogy élt, milyen volt egykor... ma álom...
a sok csipke, selyem, bársony, asszonyon és lányon;
a páholyban cvikker villant, gavallér mögüle pillant
titkon át kacér hölgyekre, – válaszul ott lornyon csillant...
Oktogon és Hősök tere között mit láthattak a fasorok?
Konflisok korában vígan éltek, – autóbúztól ma sok halott...
Kiérek lassan a Városligetbe, lelkemben a múlt ott is jelen,
a látomás mintha most lenne, olyan világos, olyan eleven:
Elegáns dámák nagyszélű kalapban
ülnek a könnyű kétlovas hintókban,
végighajtatnak a Stefánián,
az ott sétáló férfi valahány
bókolva hajlong, cilindert emelve,
amíg csak a hintó elhalad előtte ...

Befordulok egy szűk kis mellékutcába,
eltűnik a múlt és itt vagyok a mába'.
A szívem megdermed és megállok döbbenen,
eltűnt a szépség, könnyedség, a báj, a kellem!
A mellékutcában lassan omladozik
ósvi házak falán a régi vakolat,
beljük ivódott, s kicsapott salétrom...
még áll a ház, de már nem bír ki sokat...
Kovácsoltvas erkélykorlát, igazi szép mestermunka,
senkit nem érdekel itt az, hogy a rozsdá már szétmarja...
a lerobbant kis lakások ablakain repedt üveg mögött
molyette pokróc lóg a korhadtt keretek között.
Bedszókázott ajtajú műhelyek – itt éltek egykor a jó
mesterek –
itt éltek, dolgoztak, szerettek, – mára földönfutókká lettek...
– Csúpa lepusztult emberroncs surran át a mellékutczákon itt,
kocsmában kortyolja fröccsét, ki a kukában talált valamit.
Orrom facsarja bűzös levegő, – romlott ételek szaga párolog,
szemközti falon szétmállt plakátcafát maradéka lobog ...
A mellékutca itt már külváros... Rozsdamarta fakó utcalámpa
vaksin pislákol, tudva, elég ennyi fény ilyen világba.
Lábam elé figyelni kell!! Itt urak a kutyatartók!
S errefelé ritkán dolgoznak a takarítók...
Szép volt a múlt, de én a mostban élek!
Elég a séta, későre jár már, – hazatérek!

Tudom, múltunkat az idő megszépíti,
a jelent rendszerint nem szereti senki.
S hogy mit hoz a jövő, azt nem lehet tudni.
– ...Talán ők bennünket fognak irigyelni?...

Csoda

Csend van az utcán,
kevesen járnak,
az emberek valami
csodára várnak.

Csodára, ami
nem jön el soha,
– de mégis várják.
Ez: maga csoda!

Károgó

Károg a varjú a jegenyén...
vele szinkronban károgok én..
...Kár, hogy egyedül vagyok,
kár, hogy erről most írok...
kár, mert nem is gyönyörű,
kár, mert nem szabályszerű,
kár keresni szép szavakat,
kár számolni szótagokat...
kár a ráfordított idő,
kár, mert a múlt vissza nem jó...
kár, hogy elmúlt az ifjúság,
kár, hogy ilyen rossz a világ...
Kár volt talán megszületnem,
...kár lesz majd, ha el kell mennem?...

Asszonyok

Letörölni a könnyeket,
szebbé tenni az életet,
– ezért születünk, asszonyok.

Férfititkoknak tudói,
édes vágyak hordozói,
ezek vagyunk mi, asszonyok.

Ismerjük a mennyországot,
megjártunk ezernyi poklot,
csak így lehetünk asszonyok.

Mi akkor is megmaradunk,
ha hét bőrt lenyúznak rólunk,
mert ezért vagyunk asszonyok.

Bárhol, ahol segítség kell,
ésszel, szívvel és lélekkel,
mi ott leszünk, asszonyok.

A fal

Falat építettem magam köré. Régen.
Ne láthasson senki, se földön, se égen.
Jól kirekesztettem minden érzést, vágyat,
hitetve magammal, így semmi sem bánthat.
Szinte halálos volt a nyugalom bennem,
tudtam ki mit akar, mikor mit kell tennem.
Megbízható gépként végeztem a dolgom,
hittem, nem változtat semmi sem a dolgon,
s hogy amíg csak élek, biztos, hogy így marad.
Nem ellenőriztem eléggé a falat,
valahol megrepedt. Majd azon a résen
betört egy napsugár... Én megrészegültem,
mert a sugár mögött betörtek a vágyak,
– sorolhatnám őket, nem is tudom hányat;
és mert azelőtt még nem ismertem ilyet –
elámulva hagytam. Hagytam?... Vártam őket!
Befészkelődtek a szívembe, agyamba!
Elszörnyedve néztem akkor a falamra:
hogyan tehettem ilyet? Hogyan is építhettem?!
Az érzések ellen miért védekeztem?
Elhatároztam, hogy azonnal lebontom,
keserűen látom, hogy most már nem tudom!...
Meggötött a malter. Túl jól építkeztem.
A vélt félelmekért ez a büntetésem?
Nem tudom, lesz-e még egy olyan barátom,
aki segítene ledönteni... Várom!...

Pincében

Furcsa, öreg házban lakom.
Ma a pincében volt dolgom,
s míg a pincét végigjártam,
rég letűnt világot láttam...
Ott voltak azok a tárgyak,
melyeket már nem használnak:
porral belepett faláda,
penészes utazótáska,
ócska, rozsdás vén kerékpár,
repedezett levesestál,
levert zománcú nagy fazék,
rogyant szekrény, féllábú szék.
Kopott, molyos vén fotelre
pókhálós vezeték lóg le,
bálákba rakott újságra
dobott fej nélküli baba,
kis sípoló gumikutya....
Kié volt? Senki sem tudja.

A tárgyak, mint az emberek,
ők is csak előregszenek,
tönkremennek, s bár nem halnak,
mégis temetőbe jutnak:
nem használhatók semmire,
lehozták hát őket ide...
Az öreg ház mély pincéje
lett a tárgyak temetője.

Odafönt a holtak fölött
virág nő, fű és fák között...
...Idelent a pince mocska,
fekete por, penészgomba...

Játék

„Játszani is engedd”?

Elhagyva kisdéd játékaikat
elhittük: felnőtté váltunk!
Majd szomorún ráébredtünk,
odaveszett sok szép álmunk...
Játszani kezdtünk hát újra –
úgy igazán! – Felnőtt módra!
Tárgyak helyett: ember...– érzés...
– s halálossá lett a játék...

Parányiságom

Csapáson maradva,
ősök lábnyomában
elszántan, konokul,
a járt utat járatlanért
soha el nem hagyva:
terheket cipelek.

Szeretnék pihenni,
de a boly nyüzsög, s –
az ősösztön diktál..
– Ember-hangya vagyok...

Rossz helyen

Valahol rossz helyen álltam
a sorban, amikor
kiosztották az érzelmeket.
Túl sokat kaptam az egyikből.
A másiktól pedig alig jutott már,
– nagyon keveset...

Búcsúzó

Álmok és vágyak hajtottak,
hogy még kivegyem a részem
– ha nem teljesen, hát részben –
az életből, a munkából,
s tegyek valamit. Alkossak.
Nem magamért, s nem magamnak,
hanem amit mások írnak,
azokból valami jót, szépet.
Megpróbáltam.
Azt hittem, hogy
jól csináltam...

De csalódtam,
mert orromra koppintottak:
„Ébredj álmodból te bolond!
Egy szál magad meddig bírod?
Hisz véges az erőd!! S korod
pedig már sok! Már nem tudod
tartani ezt az iramot,
s teljesíteni amit kérnek.
S ne várj tőlünk segítséget!”
Nem is vártam,
nem is kaptam,
megfogadtam,
abbahagytam.
– és elmentem....szépen, csendben...

Majd egyszer...

Szelíd „rózsedalok” helyett
bennem most máglya lobog,
s nehéz elhinnem, hogy végül
egyszer majd meghalok...

Ellentétek vonzásában

Láttál-e hegyormot szmogban úszni,
hófehér hattyút mocskos latyakban,
fényes igazgyöngyöt sárban ragyogni,
vonzót és taszítót együtt, egy alakban?

Ellentétek vonzásában,
az életem sodrásában,
vad céltalan célok,
el nem csókolt csókok,
– miért volt, nem tudom –,
izgalmas unalom,
érdeklődő közöny
– mindehhez volt közöm...–
Hív a nagy magasság,
a tátongó mélység,
nem vonz a gazdagság,
taszít a szegénység,
jönnek is, mennék is,
de mégis maradok,
helyben állva futok...
Ébren is álmodom,
hitetlenül hiszek,
sírva is nevetek,
semmit nem tehetek.
A parazsat oltom,
de a tüzet szítom,
az fel nem lobbanhat,
mégis – ki sem alhat...
a hőségben fázom,
helyem nem találom...
átkozódva, áldva,
gyűlölve, szeretve,
imádva, s megvetve...
Ezt, mindezt egyszerre!
Így élem át egyre,
amit ad az élet
– mindig, míg csak élek....

Csalódás

Mindig hallgattam a szépre, és a jóra,
nem voltam soha az álmok árulója.
Hittem, reméltem, és vakon bíztam benne,
hogya jót teszek, majd jót kapok cserébe.

S mikor gúnykacaj jött a szép és jó helyett,
ádáz gyűlölet, rossz, és nem a szeretet,
amikor ez történt s nem amit reméltem,
rájöttem, tövises keskeny útra tértem.

Megölték a hitem.
Mit ér az életem?...

Bizonytalanságban

Mikor érzelemviharok
dúlnak bennem,
olyan jó lenne, ha tudnám,
mit kell tennem!
Jobbra-balra kileng akkor a mutató,
nem tudom, hogy melyik a rossz
és mi a jó
abból, amit akkor teszek...

– Segítsetek!!

Vágyak

Ezt szeretném,
azt kellene?...
– Egy életbe
nem fér bele!

Életeim

Hányadszor születtem itt a földön újra,
nem tudhatom, mert azt ködfátyol takarja.
De sokszor megérezem, ha egy filmet látok,
hogymint jól ismerem rég ott, azt a világot...
Talán voltam gazdag, voltam szegény pára.
Halványan dereng fény egy-egy éjszakára,
mikor boldog voltam, nem éltem egyedül,
s voltam boldogtalan – és fájt kegyetlenül.
Tulajdonságaim honnan maradtak meg,
mitől miért félek, mit miért nem teszek,
múltamban keresem. Van, hogy úgy gondolom
néha, hogy rájöttem. Biztosan nem tudom.
Gátlások és vágyak, örömök, bánatok,
mit miért szeretek, mit miért utálok,
mitől függ, hogy nekem ki a szimpatikus,
vagy hogy az illető mért antipatikus...

Oly sok mindenféle történhetett velem,
amíg végigéltem sok elmúlt életem,
jobb is talán, hogy a feledés ködfátyla
szemem előtt azt mind óvón eltakarja.
Bár... kíváncsi vagyok és tudni szeretném,
hogymint most miért ide, s mire születtem én,
miért lett ilyen mostani életem,
mi a karmám, s mit kell beteljesítenem.

Jégtáncot nézve

Talán nem is csúszik a jég!...–
Hisz ha csúszna,
nem forogna,
nem repülne rajta ilyen könnyedén!

Úgy érzem, vele repülök!
Ugrásokba,
forgásokba,
szinte bele szédülök...

Sokat nem álmodozhatom,
Itt az orvosom!
Jaj! Hol a botom?...
Megint nem tudom...

Minden más?!

... Vízió és illúzió...

Semmi nem az, minek látszik?

Látásunkkal, hallásunkkal

minden, minden csupán játszik

és tükörként, megfordítva

adja a képeket vissza.

Szemünknek sem lehet hinni?!

Hát akkor mit tudunk tenni?...

Megyek

Megyek, megyek, megyek,
hisz mást nem tehetek.
Szakadnak a hegek,
sajognak a sebek,
hiába vergődöm,
bele kell törődnöm,
már nincs visszatérés,
– nincs más lehetőség.
Még élek...
...de félek...

Bizonytalanság

Kimondtad, hogy azt gondolod,
nem létezik. Mégis hívod!
Tagadtad a létezését
s várod Fia születését.
Várhatod, Ő megvált téged
akkor is, ha meg nem érted.
Ne félj, mert elfogad, hidd el,
kegyelmes és jó az Isten.

Öcsém halálára

Elmentél... Megszöktél olyan hirtelen,
hogy fel nem foghatom, hogy el sem hiszem.
Megszűnt már dobogni megfáradt szíved,
ne hidd, hogy mindezt ily könnyedén elviszed!
Tetemre hívlak most, megidézlek téged!
Mit jelentett neked, mondd csak, ez az élet?
Kulákgyerek... kilátástalanság...
új lehetőségek, új haza, új család...
szerettek, becsültek téged az emberek.
Mégis – mondd, boldog volt-e ott az életed?
Ahogy eltervezted, valóban úgy éltél?
Vagy csak láttad, nincs más, – és beletörődtél?
Nem beszéltél róla. Egyszer megkérdeztem,
de te nem feleltél. Hát nem erőltettem...
De most, hogy nincs többé kisfiús mosolyod,
hogy nem tartod kézben többé horgászbotod,
hogy a „Babyt” többé sohasem vezeted,
vadászpuskáidat már elő nem veszed,
őz, szarvas és medve tőled nyugton lehet,
feltehetném neked régi kérdésemet...
Nem fogsz felelni már. És – én nem is tudom,
hogy a válaszodat még tudni akarom?...
Azt sem kérdezem meg, vágytál-e haza,
– hiszen nem volt már itt sem apa, sem anya,
mért vágyódtál volna? Ott megvolt mindened,
jó feleség, otthon, munka, két szép gyerek...
Itthonról mi küldtünk sok szeretetet,
mert téged itt is mindenki szeretett,
biztosan érezted, áramlott feléd,
bármily messze voltál. Ment tőlünk elég...
Minden mindegy most már. Túl vagy mindenem.
Könnyen jutottál át, – szeret az Isten.

Ki is érdemelted. – Most megpihentél.
De tudod, hogy ezzel nekem mit tettél?
Gyermekkori emlékeink csak te ismerted,
haláloddal azokat is magaddal vitted.
Kérlek! Ha a „Legfelettesebbnél”
új lélekként már bejelentkeztél,
kérd, hogy őrangyalként visszajöhess hozzám,
s az legyen a dolgod, hogy te vigyázz majd rám...
Ha akarod, most már meg is teheted,
neked nincs már többé, amit nem lehet.
Óvó kezed tartsd fölöttem, tedd körém!
És ha így lesz, – én megérezem, Öcsikém!
Őrizzen, vigyázzon mosolygó szemed,
akkor a szökésed felejttem neked.
A jó Istent kérem, adja meg nekem
– amit neked adott – észre se vegyem,
mikor itthagynom majd ezt a földi létet,
s megyek utánad, hol mást jelent az: Élet.

Tartalomjegyzék

A nagy tánc.....	2
Árapálykor.....	3
Csigácska.....	4
Tavaszi napsugár.....	6
Tavaszcvaró.....	7
Tavasszal.....	8
Amikor.....	9
Őszi utazás.....	10
Hóesés.....	12
Hóvihar.....	13
Azonosulás.....	14
Életrajz.....	15
Amikor itt vagy.....	17
Öregkori szerelem.....	18
Bizakodás.....	19
Sikoly.....	20
Hol van?.....	21
Szeretnék élni.....	22
Halálos jószág.....	23
Vagyok, vagyunk, legyünk.....	24
... Pedig vagyok!.....	25
Begónia.....	26
Kell!!.....	27
Sorsom.....	28
Csak.....	29

Érezni akarom.....	30
Fogócska.....	31
Vállalom!.....	32
Vége.....	34
Menj!.....	35
Kár	36
Észrevétlenül	37
Befejezés	38
Elmentél.....	39
Bíztam benned!	40
Búcsúzás után	41
Csak éppen.....	43
Magány.....	44
Pánik	45
Nincs kinek... ..	46
Balsors.....	47
Dac.....	48
Karácsony táján.....	49
Különben.....	50
Fájdalmak	51
Temetésen.....	52
Tenni.....	54
Tükör.....	55
Csillaglesen.....	56
Akard is!.....	57
Csak az igazat?.....	58
Engedd el!!	59

Kellene	60
Múló pillanat	61
Ne félj !	62
Meggondolandó.....	63
Volt... volt.....	64
Bölcs lenne.....	65
Keserű tapasztalat.....	66
Mai életcélok	67
Ne félj a holnaptól!	68
Várakozás	70
Csupa érzés.....	71
A festő igazi arca	72
Extázis.....	73
Terézvárosi séta.....	74
Csoda	76
Károgó.....	77
Asszonyok.....	78
A fal	79
Pincében.....	80
Játék.....	81
Parányiságom.....	82
Rossz helyen.....	83
Búcsúzó.....	84
Majd egyszer... ..	85
Ellentétek vonzásában	86
Csalódás.....	87
Bizonytalanságban.....	88

Vágyak.....	89
Életeim	90
Jégtáncot nézve.....	91
Minden más?!.....	92
Megyek.....	93
Bizonytalanság	94
Öcsém halálára.....	95

Betűrendes versmutató

A fal	79
A festő igazi arca	72
A nagy tánc	2
Akard is!	57
Amikor	9
Amikor itt vagy	17
Árapálykor	3
Asszonyok	78
Azonosulás	14
Balsors	47
Befejezés	38
Begónia	26
Bizakodás	19
Bizonytalanság	94
Bizonytalanságban	88
Bíztam benned!	40
Bölcs lenne	65
Búcsúzás után	41
Búcsúzó	84
Csak	29
Csak az igazat?	58
Csak éppen	43
Csalódás	87
Csigácska	4
Csillaglesen	56

Csoda	76
Csupa érzés	71
Dac	48
Életeim	90
Életrajz	15
Ellentétek vonzásában	86
Elmentél	39
Engedd el!!	59
Érezni akarom	30
Észrevétlenül	37
Extázis	73
Fájdalmak	51
Fogócska	31
Halálos jószág	23
Hóesés	12
Hol van?	21
Hóvihar	13
Játék	81
Jégtáncot nézve	91
Kár	36
Karácsony táján	49
Károgó	77
Kell!!	27
Kellene	60
Keserű tapasztalat	66
Különben	50
Magány	44

Mai életcélok	67
Majd egyszer	85
Meggondolandó	63
Megyek	93
Menj!	35
Minden más?!	92
Múló pillanat	61
Ne félj a holnaptól!	68
Ne félj!	62
Nincs kinek	46
Öcsém halálára	95
Öregkori szerelem	18
Őszi utazás	10
Pánik	45
Parányiságom	82
... Pedig vagyok!	28
Pincében	80
Rossz helyen	83
Sikoly	20
Sorsom	28
Szeretnék élni	22
Tavasszal	8
Tavaszi napsugár	6
Tavaszcím	7
Temetésen	52
Tenni	54
Terézvárosi séta	74

Tükör	55
Vágyak	89
Vagyok, vagyunk, legyünk	24
Vállalom!	32
Várakozás	70
Vége	34
Volt... volt	64